



JAN DAVID

MY

HASIČI

POMÁHÁME TAM, ODKUD JINÍ UTÍKAJÍ

mladá fronta

MY, HASIČI

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mladafronta.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Jan David

My, hasiči – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

MY

HASIČI

JAN DAVID

MY

HASIČI

POMÁHÁME TAM, ODKUD JINÍ UTÍKAJÍ

mladá fronta

copyright © Jan David, 2026

ISBN 978-80-204-6711-9

ISBN tištěné verze 978-80-204-6711-9 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-204-6712-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-204-6719-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6720-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ÚVOD

Poběžíte do plamenů, opakovaně, a pokaždé jinak. Země bude hluboko pod vámi, i když se na laně spustíte desítky metrů pod vrtulníkem. Zamíříte do trosek po zemětřesení v Asii i v Africe. V Praze se ocitnete přímo mezi oběťmi tragické střelby na Filozofické fakultě. A při záplavách v Texasu se budete obávat krokodýlů v divoké řece.

Nejprve se ale dostanete na Pražský hrad, proběhnete nejsložitějšími požáry v metropoli a ve finále nahlédnete i do střeženého zákulisí Letiště Praha, kde čekají v garážích obrovské panthery. A cestou zjistíte, jak do donedávna ryze mužského prostředí zapadne čtyřnásobná máma. Sedm rozhovorů vás pustí až tam, kam se lidé podívají v nejhorších chvílích svého života. Nebo raději vůbec nikdy.

„Vždyť jenom hasí, co o nich chceš psát?“

Když jsem doma uslyšel tuto otázku při zapáleném popisu svého nápadu na vznik knihy, oči se mi musely zvětšit jako talíře. Možná se v nich ještě odrazil hasičský segedín uvařený směnou B na centrální stanici v Sokolské ulici v Praze 2, kam jsem jako novinář chodíval už po roce 2000. Ten svět se svými lidmi mě vždycky fascinoval.

Oheň i voda. Výšky i hloubky. Technika i člověčina. Nebezpečí i odvaha. Zavedené postupy i improvizace. Byl jsem svědkem mnoha příběhů, zažil premiéru hasičského psa Popelky a prezentaci prvního zařízení Cobra, které proudem vody řeže i beton. Hudbou budoucnosti tehdy ještě zůstávaly drony a 3D skenery.

Byl jsem při hasičské záchraně skokana, člověka, který balancoval v okně čínzáku vysoko nad námi, a měl jsem strach. Na střeše výškové budovy na Pankráci, sto metrů nad zemí, jsem jindy jen sledoval, jak hasiči a dobrovolníci rychle slaňují a stávají se z nich tečky. Stál jsem tam, maličká auta dole v hloubce, ale krok do prázdna jsem nezvládl. Zvládl bych ale o hasičích napsat, napadlo mě.

Hasiči jsou pro mě novodobí hrdinové, i když sami by takové označení asi nepřijali. Jejich každodenní nasazení většinou bývá schované pod helmami s dýchacími maskami, pod kterými zůstávají jejich tváře pro zbytek světa neviditelné. Ale jsou tu vždycky, když jde do tuhého. Ať už blafne elektrokoloběžka na balkoně, nebo začne hořet letadlo v hangáru. Přijedou, zasáhnou, odjedou. Mnohdy smrdí „jako čuňata“ a dlouho to z nich nejde spláchnout. Uvidíte.

Pohled pod masku hasičů v této knize je surový a přímý, přitom plný lidskosti, odhodlání a schopnosti překonat situace, které by běžného člověka drtily. Najde se ale prostor i na hezké vzpomínky a na humor.

Hasiči jsou organismus, který nám pomáhá, když se všechno kolem sype. Když z domů zůstanou sutiny, když lesní požáry vyženou všechn život, když rozvodněná řeka odnese i těžká americká auta a mrtvoly zvířat zůstanou po opadnutí vody vysoko v korunách stromů. V době dokončování této knihy se zrovna balí „těžký tým“ USAR a míří do Venezuely, která po ničivých zemětřeseních požádala o mezinárodní pomoc.

To jsou oni, hasiči z Prahy:

Sekyrky, volanti, inkousti: Tomáš Horský se věnuje krizovému řízení a logistice na Pražském hradě, včetně zabezpečení katedrály svatého Víta. Od protichemické výbavy se dostaneme i k velení čerstvě obnoveného sboru dobrovolných hasičů v Praze 3.

Jedna krev ve směně B: Dvojrozhovor otce a syna Havrdových, které dělí půl století vývoje na stejné vysoké pozici velícího důstojníka směny. Otec zažil jako hasič okupaci v roce 1968 a hledal oheň v podzemí jen po sluchu, syn dnes velí stejné směně, ale s termokamerami a drony.

40: První velký požár: Příběh Kristíny Staškové, čtyřnásobné akční mámy, která se rozhodla splnit si sen a těsně před čtyřicátkou vyměnila zázemí operačního střediska za zásahový oblek a výjezdy ze stanice v Holešovicích – jako jedna z prvních žen v České republice.

V troskách cizích měst: Jiří Kubeš stál u zrodu elitního týmu USAR u nás. Zažil první Alžír i logisticky náročný a drsný Pákistán. Popisuje pravidlo „zlatých sto hodin“, ale i obtížné domácí zásahy. Při tragické střelbě na Filozofické fakultě fungoval mezi oběťmi na vzdálenost natažené ruky. Pomáhá mu jeho vnitřní filtr.

Na stopě života i smrti: Matěj Bartošík hasí, ale také se psy vyhledává lidi v sutinách. Živé i mrtvé. V Turecku lokalizoval zavalené pod troskami, v Texasu byl připraven skočit do divoké řeky pro svého veterána Barta. Popisuje, co zvládne kyslíkové kopí, a přiznává, proč je po návratu nejvíc, když ho syn vezme za ruku.

Mezi nebem a ohněm: Letecký záchranář Petr Žďarský letí vrtnutníkem Black Hawk na Balkán, jindy zasahuje i za letu na laně dlouhém až 76 metrů. Do akce se dostal také při rozsáhlém požáru u Pravčické brány nebo při obřích lesních požárech v Bulharsku a Makedonii.

Na ranveji jde o vteřiny: Šéf letištních hasičů Pavel Hošek velí nejvyšší světové lize letištní ochrany – na Letišti Praha, kde obří pantery vyjíždějí k zásahům na ranvejích během pár desítek vteřin. Sám přitom začínal u sboru u pražských hasičů na centrální stanici v Sokolské ulici s koštětem a hadrem.

Otevřeli jste knihu a vcházíte tam, odkud jiní utíkají, pokud můžou. Vyrážíme do akce s hasiči, kteří jsou propojení s Prahou. Máme štěstí, že na těchto stránkách se společně setkáváme i bez vytočení tísňové linky 150.

Jan David, v roce 2026

Děkuji řediteli pražských hasičů Luděkovi Prudilovi za podporu a trefné připomínky. Děkuji mluvčímu hasičů Miroslavu Řezáčovi za tipy, díky kterým by mohly vzniknout i dvě knihy plné rozhovorů najednou. Poděkování tímto letí i na Letiště Praha za ochotu a vstřícnost.

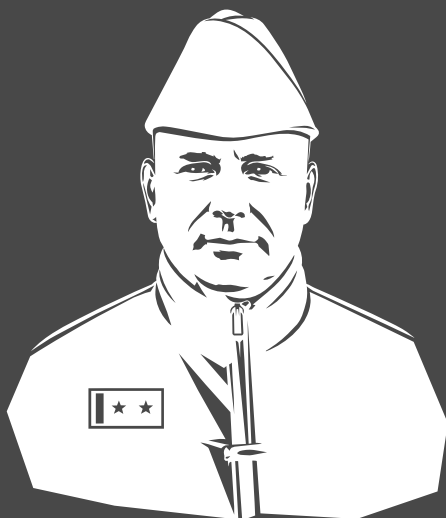
SEKYRKY, VOLANTI, INKOUSTI

„Nevidíte nic. Dopředu jdete za světlem, za ohněm. Zpátky se vracíte po hadici,“ vzpomíná hasič Tomáš Horský kousek od Pražského hradu na své zásahy. Nejprve se ale otvírají dveře krásné budovy, která připomíná malinké francouzské „chateau“. Vykoukne usměvavá hlava se zářícíma modrýma očima. „Pojďte dál,“ pozve mě muž v uniformě Hasičského útvaru ochrany Pražského hradu dovnitř a tím i do první kapitoly knihy rozhovorů.

Od šéfování různým hasičským stanicím v Praze se dostaneme nejen k povinné ranní kávě v nonstopu nebo protichemické výbavě „hradních hasičů“, kteří v roce 2026 slaví desáté výročí, ale i k radosti maďarské katolické babičky, když její pravnucek dostal pohádkově čertovské jméno Kleofáš.

Na podané vizitce stojí: Rada-specialista v oblasti integrovaného záchranného systému ochrany obyvatelstva, krizového řízení a řízení jednotek požární ochrany.

„Mám u jména ještě spoustu dalších zkratek, u kterých nikdo neví, co znamenají,“ upozorňuje se smíchem. Mluvit umí, však je mimo jiné kontaktem pro veřejnost, tiskovým mluvčím hradních hasičů. I přes jeho smysl pro humor se dotkneme také těžkých témat a náročných zásahů.



Tomáš Horský

- ročník 1982
- u profesionálních hasičů je od roku 2003
- začínal na centrální stanici v Sokolské ulici v Praze 2

Když začne hořet v katedrále svatého Víta, musíte tam být první?

Ano! Bylo by to fajn, když jsme pro to přímo předurčení. *(smích)*

Jaká by přitom byla vaše role?

Kdybych byl zrovna řídící důstojník, což jsem každý třetí týden, budu velitelem zásahu.

Žádal byste o podporu jednotek z dalších pražských stanic?

Pokud by se jednalo, nedej bože, o takovouto záležitost, pak samozřejmě. Zasahovala by naše hradní jednotka i venkovní jednotka, protože mimo areál Pražského hradu se staráme také o velkou část území metropole tady v okolí. Při požáru by byly přes krajské operační středisko povolány jednotky z dalších stanic.

Sedíme na stanici přímo v areálu Hradu, jak si ho hlídáte?

Zjednodušeně řešeno, máme sem přivedena všechna čidla a hlásiče, náš spojař vidí požárně bezpečnostní zařízení po celém Hradě. Reakce je díky tomu okamžitá.

V katedrále byly instalovány nové varhany. Sledovali jste stavební ruch s tím spojený?

Ano. Řešíme jakékoliv stavební úpravy a opravy v areálu Pražského hradu, například i v Ústavu šlechticů, Mockeroých domech, prostě v celém areálu. Jsme zainteresováni z hlediska požární ochrany, průjezdnosti pro techniku, chodíme na kontrolní dny. To samé platí při přípravě přednášek a konferencí. Stačí, aby se v nějakém sále postavila velká obrazovka, která zasahuje do lineárního čidla... Takové věci řešíme velmi často.

Jak jste prožíval, když v Paříži hořela katedrála Notre-Dame?

Hodně, vždyť jde přece o dva podobné „kostelíky“! Když budu mluvit vážně, sledovali jsme případ bedlivě a pak jsme to tady řešili. Opravdu nechceme zažít požár katedrály! V Paříži nastaly zbytečné prodlevy kvůli organizačním problémům. Přestože tam měli také požární hlásiče, až v osmadvacáté minutě se hasiči dozvěděli, že hoří. Bylo to pro nás jako školení na dálku.

Hoří někdy tady u vás na Hradě?

Pár požárů tu bylo, ale jen menších, a i díky čidlům a prevenci se nestalo nic většího. Takže hořelo někde v kuchyni, když blafnul olej, nebo při zkratu u ledničky. Drobné věci se prostě dějí. Hasiči ale nejsou jenom od hašení, věnujeme se i technickým záležitostem, třeba zatopeným prostorům, když něco praskne nebo při přivalových deštích. Šikovnou pomůckou pro zásahy je hasičský vysavač, který umí vysávat i ropné produkty. Oproti normálním čerpadlům umí prostor vyluxovat dosucha. Což je skvělé při vytopení. Když přijede běžná hasičská jednotka s ponorným čerpadlem, zbude vám tam pořád čtyři pět centimetrů vody. Je to skvělé, že většina jí zmizí, ale v našem případě je to mezi spoustou památek pořád zbytečně moc.

Člověka prý utváří prostředí, ve kterém se pohybuje. Proměnilo vás, když jste se od velení stanic na panelákovém Chodově nebo v Modřanech posunul na Hrad?

Určitě. Kvůli profesorce na gymnáziu jsem kdysi začal nesnášet dějepis. Tady mám ale na starosti také zabezpečení památek a kulturního dědictví před požáry, což mě k dějepisu zase oklikou vrací. Neučím se tedy, v jakém roce si vzal ten který panovník kterou manželku, kolik mu porodila dětí a jak se jmenovaly, ale vzdělávám se plynule, zejména ve vztahu k Pražskému hradu, k architektuře, ale i uměleckým dílům. To je specifikum práce na tomto místě. Jde zvláště o Obrazárnu, Archiv Pražského hradu, ... Kdyby nastala krizová situace, musíme vědět, jak se k ní postavit. Nejde jenom o to, přijet na místo požáru, nalít tam vodu, a hotovo. Musíme se postarat o vzácné předměty, ať už jde o obrazy, nebo korunovační klenoty a plášť. Zatímco jinde po Praze

jsou „otvíračky bytů“ při zásahu podobné, tady už i ty historické dveře vypadají jinak.

Někdy jsou kliky až ve výši očí...

Přesně, k tomu pomalu půlmetrový klíč. *(smích)* Musíme správně kombinovat hasičské znalosti a dovednosti s ohledem na specifikum areálu, ve kterém se pohybujeme.

Hradní jednotka hasičů oslaví v roce 2026 desáté výročí. Za jejím vznikem prý stojí váš velitel, kterého prezident loni povýšil na brigádního generála.

Přesně tak. Hasičský útvar ochrany Pražského hradu vznikl k 1. 1. 2016. Tehdy se transformovala Hasičská stanice Hradčany (číslo 9) Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy. Stanice tady tedy dříve byla a on byl jejím velitelem. Hrad je ale specifická záležitost, a proto došlo ke změnám.

Podobně jako má Dopravní podnik hlavního města Prahy svoje hasiče pro metro?

V podstatě ano, ale nejsme podnikoví hasiči. Nepatříme Pražskému hradu, spadáme jako jediná jednotka přímo pod Generální ředitelství hasičského záchranného sboru. S ohledem na specifičnost areálu a sídlo prezidenta republiky máme trochu jiné postavení než ostatní krajské sbory, jsme trochu jinak školení. Staráme se o Hrad a zároveň jsme v rámci operačního řízení vysíláni i do venkovního rajónu. Když se podíváte na webové stránky pražských hasičů, tedy Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy, uvidíte stanice číslo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, ale pak až 10, 11, 12. Devítka chybí. To jsme my, bývalá devítka.

Prý máte i čestnou stráž?

Ano, jako jediná jednotka v republice, takže si nás půjčují i jinde v krajích. Nedávno byli kluci například v Pardubickém kraji na udělování medailí.

Byli jste při pohřbu kardinála Duky?

Náš pan generál byl dokonce jedním z těch, kteří nesli rakev. S pražským arcibiskupstvím spolupracujeme také velmi intenzivně, zejména

při ceremoniálních příležitostech a náboženských pohřbech. Máme na to i speciální uniformy, které mají červené výložky. Ten kabát je inspirovaný střihem z roku 1927. Lidem může připadat jako četnický, ale tehdy měli četníci, armáda a hasiči stejný střih uniforem a lišily se jen v barvách.

Kam až jezdíte na zásahy mimo Hrad?

Když si představíte mapu Prahy, tak od Újezdu je to územní pás mezi Strahovem a Letnou (včetně) plus vybočujeme do strany až k Ústřední vojenské nemocnici a k Suchdolu a Podbabě na severní hranici města. K tomu máme místa jako Úřad vlády, Poslaneckou sněmovnu, množství různých velvyslanectví, konzulátů, ... Přitom když zasahujete na území velvyslanectví, vstupujete na půdu cizího státu a musíte počkat, jestli vám velvyslanec schválí a umožní vstup. Něco podobného platí také pro auta s diplomatickými značkami. Na to máme i speciální školení ve spolupráci s Ministerstvem zahraničních věcí.

Takže každý den tu máte dvě jednotky ve složení 1 + 5, tedy jeden velitel a pět členů zásahové jednotky, z nichž jedna je určená pro Hrad a druhá pro okolí?

Minimální početní stav na den máme jedenáct lidí. V dnešní době je totiž celorepublikový trend, že družstvo jezdí také ve sníženém počtu 1 + 3. A máme tu i lidi na *žebřík*, hasičské auto s žebříkem, a na chemické auto.

Máte jako hasiči s péčí o Hrad nějaké chemické vychytávky?

Máme hodně specifické přístroje, které dokážou zaznamenat i pouhé stopové množství prvků na docela velké vzdálenosti. Řešíme chemická, biologická i radiační rizika, třeba když tu máme na návštěvách hlavy cizích států. Spolupracujeme při tom s dalšími bezpečnostními složkami. Velmi exponované jsou třeba návštěvy některých prezidentů.

Je už dneska technika lepší než čich vycvičeného psa?

Řekl bych, že ano, protože pes umí jenom něco, zatímco s přístroji jsme schopni zaznamenat mnohem širší spektrum látek a na větší vzdálenost.

Psi jsou ale skvělí a ideální možností je to kombinovat. Zároveň je potřeba speciální výcvik, protože přístroje vás sice upozorní, že je něco špatně, ale už vám neřeknou, o co přesně jde. Jiné přístroje vám to řeknou, ale zase mají užší spektrum detekce.

Můžete to popsat na nějakém případě?

Řešili jsme například obálku s práškem: Dáte ho na mističku do přístroje, který to proměří a dá vám přesné složení. Naštěstí šlo o nějakou rozdrobenou sušenku. Nám to ale ukáže jen v procentech, kolik je tam pšeničné mouky, kolik škrobu, vody, ... Stejně jako kdybych proměřil pivo a dostal údaje, kolik je tam jakých látek, a podle chmelového extraktu, cukru, sladu a vody poznám, že jde o pivo.

Co jste na Hradě řešili největšího?

Naštěstí jen samé – jak říkáme – *čučky*. Jednou jsme měli hlášený požár v oknech jednoho historického paláce. Ohlašovatel viděl z Karlova mostu plameny, naštěstí šlo o falešný poplach, byly to odrazy plynových teplo-
metů, které jako plameny jenom vypadaly. Na jednu stranu jsme vyrazili v „plném prádle“ zbytečně, na druhou stranu je skvělé, že lidé mají mobilní telefony a hlásí i podobná podezření.

A mimo Hrad?

Jednou jsme řešili v našem hasebním rajónu případ narušeného člověka, který vyhrožoval sebevraždou a že přitom odpálí nálož a všechno vyletí do vzduchu. Tehdy to byla hlavně záležitost policie, ale poskytujeme plnou podporu. Nebo větší požár střechy v Ústřední vojenské nemocnici. U druhého případu jsem nebyl, ale u prvního ano. Jako když hořelo křídlo Průmyslového paláce v Holešovicích a já byl zrovna spojař. Celá stanice vyjela a já jen koukal z okna na rudou září. Blbý, no.

Takže vás mrzí, když nemůžete do plamenů?

Docela jo, byl jsem ještě mladý. Věřím, že by mě to mohlo posunout zase dál. Po pravdě řečeno, dneska s přibývajícím věkem už je ale člověk taky rád za trochu toho klidu.

Pojďme tedy do minulosti. Jako hasič v terénu jste začal na Chodově, výrazně panelákové čtvrti na jihu metropole?

Tam jsem se dostal později. Nastupoval jsem k hasičům v červenci 2003, když mi bylo dvacet let, a půl roku jsem sloužil na Centrální hasičské stanici v Sokolské. Tam tehdy začínali všichni nováčci, a pak jsme byli rozstrkáváni různě po Praze. Na stanici v Holešovicích, kde jsem si odkroutil svoji pětiletou kariéru výjezdového hasiče, jsem přešel od února 2004, a až od ledna 2009 jsem se stal velitelem stanice na Chodově.

Je rok 2003. Jak jste se dostal k hasičům?

Omylem. *(smích)* Nebo snad shodou náhod? Šťěstím? Původně jsem měl vizi jít k policii. Po maturitě jsem nastoupil na Policejní akademii na pražské Lhotce, ale na první pokus se mi vysokoškolské studium nepovedlo. Zrovna se ale otvíral nový obor krizové řízení, který byl určen pro hasiče. Stihl jsem rychle celý proces a nastoupil ke studiu jako hasič.

Lákaly vás bezpečnostní složky už v dětství nebo dospívání?

Nevím, jak mě to přitáhlo. Nenapadá mě konkrétní důvod. Nemám to ani v rodině, jenom strýc byl u armády. Nebyli jsme tedy – jak se říká – „policejní rodina, která je základ policejního státu“.

Neposlal vám strýc pistolku k narozeninám?

Prozradím vám, že i když jsme měli na Policejní akademii střelby, zbroják jsem si nikdy neudělal. Po zkouškách už jen stačilo zaplatit si kolek, ale neměl jsem pocit, že bych zbrojní průkaz potřeboval. Nejsem snad úplně militantní guma. Rozhodl jsem se být hasič, a co si budeme povídat, kredit veřejného mínění je víc na naší straně, nás mají lidé o trošku raději než policii. Samozřejmě z dob studií i později z výkonu služby mám kamarády a známé mezi policajty a jsou to taky „normální lidé“. *(smích)*

Vzpomenete si na první směnu?

Spíš si vybavím ty začátky ve stylu holka pro všechno: Třeba „hele, dojdi nakoupit na obědy“, případně „budeš sedět ve vrátnici“. Tak začíná každý.